

o kterých průvod proveden nebyl. Pokud stížnost uvádí, že žal. úřad mohl pravdu zjistiti velmi jednoduchým způsobem, kdyby byl nařídil výslech fingovaného zaměstnance J. a tak zjistil, že neexistuje osoba, které Šimon K. prý úraz hlásil, tu stížnost přehlíží, že podle spisů již okr. úřad se pokusil o výslech tohoto J., obvodní notář v Bzovíku však podle hlášení z 12. listopadu 1932 předvolání vrátil se zprávou, že J. už dávno z práce u st-logy firmy vystoupil a vzdálil se na neznámé místo.

Proti skutkové podstatě nař. rozhodnutí směřuje jedině námitka stížnosti, že rozsudek zem. úřadu je nezákonný i z toho důvodu, že spočívá na fingovaném skutkovém základě. Okolnost, že Šimon K., který vystoupil z práce u st-le 25. května 1932, 26. května 1932 si přišel do kanceláře pro poukázku k lékaři, prý nikterak neznamená, že by byl úraz hlásil, když ve skutečnosti žádného úrazu nehlásil a také na něm stop úrazu nebylo viděti. Nss ani této námitce nemohl přisvědčiti. Uvážil-li se, že Šimon K. již při svém prvním výslechu 20. září 1932 jako svědek seznal, že úraz hlásil v kanceláři, kde byly přítomny dvě osoby, z nichž jedna nařídila druhé mladší, aby jemu vydala poukázku k lékaři, na výpovědi té při opětném výslechu 17. listopadu 1932 setrval, že tato výpověď byla podepřena svědeckým seznáním Mikuláše K. a Kolomana K., kteří jako spolupracovníci Šimona K. potvrdili, že utrpěl úraz při práci v podniku st-lově a šel hlásiti úraz do kanceláře, a přihlédně-li se dále k nesporné skutečnosti, že v kanceláři st-lově byla Šimonu K. vydána poukázka k lékaři, mohl žal. úřad právem vzítí za prokázáno, že Šimon K. úraz v kanceláři st-lově hlásil, obzvláště když st-l během řízení se nepokusil dotýcnými zaměstnanci kanceláře, s nimiž Šimon K. o vydání poukázky jednal, prokázati opak.

Č. 12.718.

Řízení správní. — Policejní věci. — Pojišťovací právo: * Policejní trestní soud, rozhoduje o přestupku podle § 260 zákona č. 221/1924 Sb., jest oprávněn řešiti si otázku pojistné povinnosti prejudiciálně.

(Nález z 11. ledna 1937 č. 10.020/37.)

V ě c: Ing. Koloman B. v Berehově proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 25. dubna 1933 o přestupku zákona č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: St-l byl rozsudkem policejního komisařství v Berehově ze 7. července 1929 uznán vinným přestupkem § 260 lit. a) zákona č. 221/1924 Sb., jehož se dopustil tím, že 25. července 1928 zaměstnával na své vinici v Berehově několik dělníků, aniž je přihlásil u okr. nem. pojišťovny tamtéž k pojištění, a odsouzen podle § 262 cit. zákona k peněžitě pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti k uzamčení na 10 dnů. — — —

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Užhorodě odvolání z rozsudku policejního komisařství v Berehově a potvrdil jej z důvodů v něm uvedených. K námitkám v odvolání uplatněných podotkl toto: Přestupek byl spáchán 25. července 1928, trestní řízení bylo zavedeno 20. prosince 1928 protokolárním výsledkem obžalovaného, tedy včas. Politické úřady rozhodují jen o odvoláních z výměrů nositelů pojištění. O přestupcích sociálního pojištění rozhodují policejní trestní soudy. Jde tedy o dvě řízení zcela samostatná, jež se navzájem nevylučují. Trestní vrchnost, rozhodující o tom, zda byl spáchán přestupek § 260 lit. a), může si pro tento účel otázku pojistné povinnosti — ovšem jen prejudiciálně — řešiti sama. Bylo by jen důvodem obnovy trestního řízení, kdyby úřadem administrativním otázka ta byla rozhodnuta jinak.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí nss shledal důvodnou z těchto úvah: — — —

Názoru žal. úřadu, uznávajícímu kompetenci policejních trestních soudů k prejudiciálnímu řešení otázky pojistné povinnosti určitých osob, pro jejichž nepřihlášení byl zaměstnavatel obviněn z přestupku podle § 260 lit. a) zákona č. 221/1924 Sb., vytýká stížnost nezákonnost. Stížnost hájí stanovisko, že policejní trestní soud může se zabývatí jen otázkou trestnosti, a to jen tehdy, byla-li již rozhodnuta prejudiciální otázka, zda dotčený zaměstnanec měl býti přihlášen k pojištění. Stížnost poukazuje k tomu, že by v okruhu jedné správy probíhalo vedle sebe dvoji řízení a byl by způsoben chaos, neboť by jednak o odvolání z výměru pojišťovny rozhodovaly politické úřady (v tomto případě v I. instanci městský notářský úřad v Užhorodě a ve II. stolici zem. úřad tamtéž) a současně také v policejním trestním řízení v I. stolici policejní komisařství v Užhorodě jako policejní trestní soud a ve II. stolici zem. úřad. Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Podle § 263 zákona č. 221/1924 Sb. trestají přestupky tohoto zákona politické (policejní) úřady (administrativní policejní vrchnosti) I. stolice. O odvolání z jejich nálezů rozhodují politické úřady (administrativní policejní vrchnosti) II. stolice s platností konečnou. Skutková podstata přestupku § 260 lit. a) cit. zákona kladeného st-li za vinu spočívá v tom, že zaměstnavatel nevyhoví včas bez náležité omluvy povinnosti ohlašovací nařízené tímto zákonem nebo neučiní tak správně (§ 18 odst. 1 písm. a). Aby politický (policejní) úřad (administrativní policejní vrchnost), příslušný k potrestání takového přestupku, mohl posouditi, zda zaměstnavatel vyhověl či nevyhověl zákonem mu uložené ohlašovací povinnosti, a je-li tedy v konkrétním případě dána deliktní skutková podstata inkriminovaného přestupku, musí trestní úřad především zjistiti, zda šlo o osobu podléhající obligatorní pojistné povinnosti, neboť jen při kladné odpovědi na tuto otázku je zjištěna objektivní skutková podstata dotčeného přestupku. Na rozhodnutí této otázky povahy prejudiciální závisí pak odpověď na otázku, je-li tu dána skutková podstata přestupku také po stránce subjektivní. Politický (policejní) úřad, resp. policejní trestní soud je proto nejen oprávněn, nýbrž i povinen, aby otázku pojistné povinnosti, nutnou pro zjištění deliktní skutkové podstaty, řešil v policejním řízení trestním za účelem zjištění, je-li dána

objektivní skutková podstata přestupku, k jehož potrestání je zákonem povolán. Jeho výrok o otázce pojistné povinnosti nemá arci povahy výroku judikátního, schopného právní moci, nýbrž je rázu jen prejudiciálního, učiněného toliko k účelu vydání trestního nálezu, resp. rozsudku.

Stížnost uznává výslovně, že přestupek kladený st-li za vinu v době zahájení trestního řízení ještě promlčen nebyl. Namítá však, že promlčení nastalo za trvání řízení, a dovozuje, že každý trestný čin podle trestního práva platného na Slovensku se promlčí v případě včas zahájeného řízení, jestliže za jeho trvání uplynula 6měsíční lhůta, ve které proti obviněnému nebylo vykonáno žádné opatření. Tato lhůta prý uplynula několikrát mezi opatřením první a druhé stolice a mezi rozhodnutím zem. úřadu a nálezem nss uplynula 3 léta, takže žal. úřad měl konstatovati promlčení přestupku, o který jde. Námitka promlčení takto formulovaná v řízení správním, zejména v odvolání k žal. úřadu sice uplatněna nebyla, ale podle povahy věci ani uplatněna býti nemohla, ježto je čerpána z tvrzení, že 6měsíční lhůta promlčecí spadá do doby po podaném odvolání. Námitka nastalého promlčení trestního stíhání je však ve stížnosti k nss přípustná, třebas v řízení správním vznesena nebyla, jak nss vyslovil již v nálezu Boh. A 11.190/34, na jehož bližší odůvodnění se podle § 44 jedn. řádu odkazuje. V dalším nálezu Boh. A 11.863/35 projevil pak nss právní názor, při kterém setrvává i v tomto sporu, že policejní trestní soud je povinen hleděti k promlčení v každém stadiu řízení z povinnosti úřední podle § 204 odst. 3 policejního trestního řádu č. 65.000/1909. Ježto pak žal. úřad přes tuto svou povinnost otázkou promlčení přestupku kladeného st-li za vinu tak, jak ve stížnosti k nss je promlčení namítáno, se zřetelem na toto ustanovení a na předpisy §§ 264 lit. b) a 265 zákona č. 221/1924 Sb. v nař. rozhodnutí se nezabýval a nss otázkou touto sám věcně zabýváti se nemůže, nutno tento nedostatek kvalifikovati jako podstatnou vadu řízení ve smyslu § 6 zákona o ss.

Č. 12.719.

Pojišťovací právo: Výpočet o výši pojistného je podle § 21 úraz. zákona č. 1/1888 ř. z. podán včas jen tehdy, když ve čtrnácti dnech po uplynutí příspěvkového období k úraz. pojišťovně došel.

(Nález z 11. ledna 1937 č. 10.040/37.)

V ě c: Samuel K. v Trmicích proti rozh. zem. úřadu v Praze z 12. února 1934 o přestupku úrazového zákona.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Ústí n. L. z 29. července 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem §§ 21 a 52 úraz. zákona č. 1/1888 ř. z. a odsouzen k pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti k trestu vězení 10 dnů, poněvadž nezaslal v zákonné lhůtě úrazové pojišťovně dělnické v Praze výpočet pojistného ze svého podniku »obchod zemědělskými plodinami« za I. pololetí 1933, který měl zaslati do 14. července 1933.